
HANA MARIE
KÖRNEROVÁ

ZNAMENÍ
JEDNOROŽCE

Znamení jednorozce

Vyšlo také v tištěné verzi

Hana Marie Körnerová

Znamení jednorozce – e-kniha

Copyright © Fortuna Libri, 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ZNAMENÍ
JEDNOROŽCE

HANA MARIE KÖRNEROVÁ

ZNAMENÍ JEDNOROŽCE

Copyright © Hana Marie Körnerová, 2023
Cover design © Miroslav Ferdinand
Cover illustration © Depositphotos a Midjourney

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, Praha 2023.
www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Květuše Sajnerová

Druhé vydání, v nakladatelství Fortuna Libri první

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, zaměstnání, organizace, místa a události, které výslovně nespádají do veřejné domény, jsou buď výsledkem autorčiny fantazie, nebo byly použity fiktivně. Jakákoliv podoba s žijícími či mrtvými osobami, událostmi či místy je proto čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN tištěné knihy: 978-80-7546-475-0

ISBN ePUB: 978-80-7546-494-1

ISBN MOBI (Kindle): 978-80-7546-495-8

ISBN PDF: 978-80-7546-496-5

PROLOG

Místo úvodu (jen pro zajímavost) nabízím hrstku historických dat, která ilustrují dobu, v níž se příběh odehrává. Čtenáři, které historie nezajímá, je mohou pokojně přeskočit.

V roce 1756 vypukla válka, která bude později nazývána válkou sedmiletou (1756–1763). Válčilo se nejen v Evropě, ale i v koloniích v Americe, Asii a Africe. V podstatě se jednalo o vůbec první celosvětový konflikt.

Válce předcházelo stupňující se napětí mezi tradičními rivaly – Francií a Anglií. To se přeneslo i do severoamerických kolonií, kde z drobných šarvátek rychle přešlo ve skutečný boj. Spouštěcím momentem byla snaha nových anglických osadníků zabrat území náležející Francouzům. Konflikt vyvrcholil v roce 1755, kdy se Angličanům podařilo zajmout téměř 300 francouzských obchodních lodí i s posádkou (6000 námořníků). Protože Angličané odmítli Francouzům lodě vrátit, vyhlásila Francie v červnu 1756 Anglii válku.

Válce předcházela vysoká diplomatická jednání v Evropě, která vyústila v podepsání smlouvy mezi Ludvíkem XV. a Marií Terezií. Tímto převratným politickým aktem skončilo 250 let trvající dědičné rakousko-francouzské nepřátelství. Rakousko se překvapivě stalo spojencem Francie. Tento historický zvrát

však přinesl Francii ztrátu tradičního a nejspolehlivějšího spojence – Pruska. To vzápětí uzavřelo pakt s Anglií, která do té doby marně usilovala o spojenectví s Ruskem.

Diplomatické hry na evropské šachovnici pokračovaly, když Rusko v srpnu 1756 uzavřelo smlouvu s Rakouskem. To rozzlobilo Prusy, kteří okamžitě vtrhli do neutrálního Saska. Král Fridrich II. si tak pojistil, že mu Sasové nevpadnou do zad.

Dne 9. září Prusové dobyli Drážďany a 11. září obklíčili Sasy u Pirny. Týž den obsadily rakouské jednotky spěchající Sasům na pomoc Ústí nad Labem a Děčín. Tím uzavřely nepříteli cestu po Labi do Čech. Pruská armáda se rozdělila, část obléhala Pirnu, zbytek táhl přes Petrovice do Čech.

Dne 1. října se Prusové s Rakušany střetli u Lovosic. Byla to první skutečně velká bitva této války a její výsledek zůstal nerozhodný. Obě armády opustily hořící město, Rakušané se stáhli až k Budyni nad Ohří, kde přezimovali.

Saská armáda 16. října kapitulovala.

Vpád Prusů do neutrálního Saska rozbouřil politickou situaci v Evropě. Zvláště zasáhl Francouze (Ludvík XV. a saský kurfiřt byli příbuzní), kteří se v odvetu rozhodli napadnout Hannoverko patřící pruským spojencům – Britům. K Francouzům se připojilo Švédsko, zanedlouho i Rusko a nakonec i římskoněmecká říše (Svatá říše římská). Proti 4,5 milionu Prusů teď stálo 90 milionů Rakušanů, Francouzů, Němců a Švédů.

V následujícím roce (1757) se v Evropě bojovalo na čtyřech frontách – prusko-francouzské, prusko-rakouské, prusko-ruské a prusko-švédské.

K největším střetům došlo na frontě prusko-rakouské. Už v dubnu 1757 zaskočili Prusové Rakušany a hnali je až k Praze. Obléhaná Praha byla silně bombardována. (Jen v chrámu sv. Víta se našlo 770 dělových koulí.)

V květnu pak došlo k významné bitvě u Štěrbohol, v červnu k další bitvě u Kolína, kde Rakušané díky početní převaze zvítězili. V listopadu dobyli slezskou Svídnici, o dva týdny později i Vratislav.

Dne 5. prosince 1757 se armády opět střetly – a to u Leuthenu, kde Rakušané na celé čáře prohráli.

V dubnu vtrhli Francouzi do Vestfálska, aniž narazili na vážnější odpor britsko-hannoverské armády. Postupovali dále do Hesenska a východního Fríska. K zásadní bitvě došlo až v červenci u Hastenbecku, kde Francouzi vyhráli. V září pak bylo podepsáno příměří. Po něm se francouzská armáda spojila s armádou Svaté říše římské a společně postupovaly hlouběji do Pruska. Ke střetu s pruskou armádou došlo v listopadu u Rossbachu. Přestože měli Francouzi nadpoloviční převahu, v této bitvě utrpěli zdrcující porážku a s ostudou se stáhli zpět k Rýnu.

Ani další spojenecká vojska nezaznamenala žádný větší úspěch. Rusové chybou velení ztratili výhodu po vítězství u Gross Jägersdorfu, netáhli dál na Berlín a tím umožnili pruskému králi, aby přesunul jednotky na západ a porazil Francouze.

Švédové, kteří útočili bez jakéhokoli spojení s francouzskými voji, nedosáhli žádného podstatnějšího úspěchu. Špatně vybavená a nedostatečně vycvičená švédská armáda vtrhla do Pruska, ale brzy byla nucena před útočícími Prusy ustoupit do Pomoranska, kde přezimovala. Tento model špatné strategie se každoročně opakoval až do konce války a k jeho vylepšení nepomohla ani výměna velitelů.

Nový velitel francouzsko-říšské armády vévoda de Condé měl kvůli porážkám, chorobám sužujícím vojsko (a také kvůli dezercím) k dispozici pouhých 39 000 vojáků. Snažil se proto

taktizovat, aby nedošlo k přímému střetu s anglicko-hannoverskou armádou v počtu 32 000 mužů. Ustupoval proto k řece Máze, kde se měl setkat s armádou vedenou generálem Rohan-Soubisem. Jeho strategii však zničil vévoda Brunšvický, který ho 23. června napadl u města Krefeldu, kde byli Francouzi na hlavu poraženi. Jejich ztráty byly čtyřikrát větší než britské. Palčivost porážky zmírnil až o měsíc později generál de Soubis, který porazil (pětkrát slabší) Hannoverské a jejich spojence u Sanderhausenu. Na podzim byly další válečné operace zastaveny.

Počátkem roku 1759 navrhlo Rakousko spojencům, aby postupovali jednotně, ale návrh se nesetkal s úspěchem, neboť každý stát uznával pouze vlastní vojenskou strategii. Válka pokračovala dál ve stejném stylu. Armády decimovaly nejen ztráty v bitvách, ale především epidemie, dezerce a během poslední zimy i neobyčejně kruté mrazy.

V dubnu porazili Francouzi vévodu Brunšvického u Bergenu, v červnu dobyli pevnost Minden. Jen o měsíc a půl později byli však na stejném místě poraženi a donuceni ustoupit.

Mezitím francouzská válečná rada horečně plánovala invazi do Anglie. V tajném plánu, o němž věděla jen hrstka zasvěcených, se počítalo s vyloděním francouzských vojsk v ústí Temže a také ve Skotsku. Bylo jisté, že pokud se tento záměr podaří utajit, bude vylodění zdrcující ranou pro nepřítele. To mělo Francouzům zajistit konečné vítězství.

KAPITOLA 1

„Milosti, už přijíždějí! Už jsou tady!“
Strážný od brány vpadl do jídelny, když se podával druhý chod. Rodina právě večeřela a nejmladší dcera Lori se lekla tak, že si polila šaty omáčkou.

Markýz Martinelli de Borbolla si strhl z tučného hrdla ubrousek a zlostně na posla zařval:

„Řekl jsem ti, že máš podat hlášení, až vojsko dorazí. Tomu říkáš podat hlášení? Vrazil jsi sem, jako by nás přepadl nepřítel!“

„Milosti, já...“, pokusil se promluvit strážný, ale markýz mrštil ubrouskem na stůl, výhrůžně se vztyčil a rukou ukázal na dveře.

„Ven!“ vykřikl. „A buď rád, že ti nedám vyplatit dvacet ran holí!“

Voják se vyřítil z jídelny, jako by mu za patami hořelo.

Markýz pohlédl na rodinu sedící kolem stolu. Už při vpádu strážného všichni přestali jíst a teď na něj s očekáváním hleděli. Pět párů očí přilepených k jeho tváři. Čtyři páry hnědé – napjaté a zvědavé – jeden modrozelený (spíš zelený než modrý) a zcela lhostejný. Ten patřil jeho manželce Céline. Jako obvykle si kladl otázku, co se asi skrývá za tím neproniknutelným pohledem a chladným bílým čelem. Céline byla jeho ženou už víc než rok, přesto pro něj zůstala stejnou záhadou jako v první den.

Raději sklouzl pohledem na dcery. Nejzvědavější byla nejstarší, už dvacetiletá, bohužel (zde si otec v duchu povzdechl), Bernarda. V kulaté tváři, která byla téměř věrnou kopií jeho obličeje (znovu si povzdechl), měla vepsanou touhu. Neklidně se vrtěla na židli a bylo vidět, že by se nejraději vrhla k oknu, jen aby zahlédla přijíždějící vojsko.

Osmnáctiletá Nicoleta byla mnohem zdrženlivější. Ráda se tvářila přezíravě a unyle, což se k jejímu typu nehodilo. Neboť přes všechnu snahu působit vznešeně a étericky vypadala stejně jako její sestry – venkovská Italka z jihu. Tmavá, podsaditá, s širokými boky a poněkud krátkýma nohama. Ty se naštěstí daly zakrýt širokou nabíranou suknicí a vyššími podpatky. Co se ale zakrýt nedalo, byla olivová pleť, které nepomohl ani silný nános pudru.

Otec se zamračil. Nepřál si, aby se jeho dcery přehnaně líčily. Takový nános se snad hodil pro stárnoucí královské metresy, ale ne pro mladé dívky. Opakovaně to zdůrazňoval, ale jeho připomínky zřejmě nepadly na úrodnou půdu. Bude si muset s dcerou promluvit rázněji.

Oči mu sklouzly na nejmladší – třináctiletou Lori. Ta si svým vzhledem hlavu nelámala. Zatím. Nosila dětské lokýnky, nos měla posetý pihami a vůbec jí nevadilo, že se leskne. Té by zase trochu pudru neuškodilo, pomyslel si otec. Jenže Lori na parádu nebyla. Ke štěstí jí úplně stačil stůl plný pamlsků. Bohužel to na ní začínalo být vidět. Stejně jako na nejstarší Bernardě.

Markýz si znovu povzdechl. S nejmladší zatím nebyl žádný spěch, ale dvě starší už byly zralé na vdávání. Přinejmenším! Dvacetiletá Bernarda byla už dokonce přezralá. A to nebyla ještě ani zasnoubená. Na to, že by se v brzké době mohla vdát, nebylo ani pomyslení. Bohužel!

Markýz se zamračil. V průběhu posledních dvou let, kdy jeho hvězda strmě stoupala vzhůru, objevilo se několik zájemců

o Bernardinu a Nicoletinu ruku. Ale nepotřeboval ani svůj proslulý instinkt, aby okamžitě věděl, že nápadníkům nejde o dcery, ale pouze o to, aby pod jeho ochrannými křídly udělali kariéru. Pochopitelně počítal s tím, že mladíkům, kteří se stanou jeho zeti, zajistí odpovídající místa ve společnosti a z toho také plynoucí výhody. Ale to by ti nápadníci museli projevit mnohem silnější zájem o své nastávající. Což ti hlupáci opomněli.

Markýz byl zkušený muž, o lásce a manželství věděl své. Láska jako taková byla dobrá leda pro služky. Pro chudinu, která sňatkem neměla co ztratit, stejně jako nemohla nic získat. Když si nula bere další nulu, může to být klidně i z lásky. Jakmile je ve hře sebemenší majetek, jde láska stranou a ke slovu přichází rozum. Tak to na světě vždycky chodilo a vždycky chodit bude. Dcery z dobrého rodu mají povinnost dobře se vdát. Každý sňatek je především smlouva. A smlouvu lze uzavřít jak s člověkem na úrovni, který si váží nabytého postavení, tak s darebákem bez špetky rozhledu. A přesně takoví byli ti, kteří se loni naoko ucházeli o Bernardu a Nicoletu. Měl je prohlédnuté během pěti minut. Byli to docela obyčejní hlupáci a markýz si žádné hlupáky v rodině nepřál. Jejich omezenost se projevila už v tom, že se snažili vlichotit do přízně jemu, místo aby okouzlovali dychtivé slečny dcery.

To on měl před jednadvaceti lety dost rozumu, aby podobnou chybu neudělal. Zděděný titul markýze (jehož dědičnost byla i na tolerantním italském jihu považovaná za spornou) a téměř žádný majetek mu už v mládí určily, jakou cestou se dát. Po bedlivém průzkumu a zvažování všech pro a proti vybral si jedinou dceru velmi bohatého statkáře, který si třicet let předtím koupil titul hraběte. O sto let dříve, kdy se s tituly kupčilo jako na trhu, by statkář v jeho finanční situaci mohl být rovnou vévodou.

Ale doba se změnila, ani za peníze se už nedaly dělat žádné zázraky. Proto také statkář s hraběcím titulem hledal někoho, kdo by prestiž jeho rodiny zvýšil. Přehnané nároky si ani on dělat nemohl, jeho dcera Anna byla sice zbožná, dobře vychovaná dívka, ale rozhodně to nebyla žádná krasavice. A tak bylo spojení pro oba muže stejně výhodné. Zakřiknutá, poslušná Anna se stala markýzou Martinelli. Toto poněkud plebejské jméno bylo nedlouho po svatbě vylepšeno přídomkem de Borbolla podle panství, které markýz za část manželčina věna zakoupil na francouzském jihu. Martinelli de Borbolla už znělo dostatečně vznešeně. Alespoň na venkově. Jenže markýz měl mnohem smělejší plány. Jeho cílem bylo dosáhnout významného postavení u francouzského dvora. Tomu, kdo ho neznal, by se tak velikášské plány mohly zdát směšné. Ale markýz byl chytrý a obratný muž schopný splynout s každou společností, navíc obdařený hbitým jazykem a přesvědčovacími schopnostmi. To mu spolu s předvídavostí, určitým právním povědomím a čichem pro dobrý obchod vyneslo pověst geniálního zprostředkovatele a vyjednávče. V nastalé nepřehledné politické situaci se na něho obracely různé strany a kliky, aby jejich jménem uzavíral dohody a sjednával slušné podmínky pro vycouvání z politických i obchodních dobrodružství.

Když v roce 1756 vypukla válka, měl už pověst muže, který se vyzná v každé situaci a s nímž je žádoucí být zadobře.

Války jsou vždycky vítanou příležitostí pro chytré muže bez skrupulí, kteří dokážou vystihnout vhodný okamžik, aby získali výhody, majetek a moc. A tato válka, která brzy přerostla v konflikt mocností, nabízela podobných příležitostí nespočet.

Dva roky po jejím vypuknutí se i markýz de Borbolla dočkal. S Jeho Veličenstvem Ludvíkem XV. se poprvé setkal na velkém podzimním honu v Artois. Král byl v té době už poněkud

omrzely, velmi dlouho vládnoucí panovník, k smrti znechucený a unavený válečnými výdaji, které až do dna vysávaly královskou pokladnu.

Markýz se během několika málo měsíců dostal obratným manévrováním až do užšího kruhu králových oblíbenců. Nutno přiznat, že prvotní zájem Jeho Veličenstva nezískal politickým nadáním či skvělými nápady, jak naplnit státní kasu, ale schopností organizovat zábavy. Od vybraných hostin přes maškarní plesy až po lovecké vyjížděky, které pravidelně končily na nějakém odlehlem, ale pohodlně zařízeném zámečku, kde nebyla nouze o krásné a ochotné ženy, které měl král ve velké oblibě.

Markýz de Borbolla byl v té době třetí rok vdovcem, neboť poslušná a tichá Anna nečekaně zemřela na rychlou horečku.

Se svým nynějším majetkem a postavením se markýz při plánování nového sňatku už nemusel zabývat výhradně ekonomickým prospěchem, ale mohl si dovolit přepych výběru. Z toho, co vyšší společnost nabízela, ho nejvíce zaujala právě Céline. Byla sirotek po hraběti z Toursu, který padl v královských službách loni na podzim. Do společnosti ji jako debutantku přivedli poručníci.

Plavá krása, které markýz v duchu říkal severská, a zvláštní modrozelené oči ho zcela uchvátily. Po všech těch černovlasých a snědých ženách, kterými byl dosud obklopený, představovala Céline nejen vítanou změnu, ale byla i jakýmsi důkazem jeho společenského vzestupu. I přes své mládí působila velmi vznešeně, což byla přednost (a výsada), jíž jeho dcery nemohly přes veškerou snahu nikdy dosáhnout. Navíc její francouzský hraběcí titul mnohonásobně převyšoval jeho vlastní původ. Markýz rychle zjistil, že po finanční stránce je slušně zajištěná, což její půvab ještě znásobilo.

Rozhodl se jednat rychle, ze zkušenosti věděl, že bohatství sirotků pod správou poručníků nemusí mít dlouhé trvání. Dívčinu hodnotu zvyšovalo i to, že byla jedináček (její bratr Brian padl bezdětný ve stejné bitvě jako otec), majetek se tedy nemusel ani dělit, ani vyplácet dalším potomkům. Markýz neváhal a požádal krále o svolení k sňatku. K překvapení všech je dostal.

Svatba se konala už za čtvrt roku. Markýzovi ani v nejmenším nevadilo, že jeho novomanželka je o celý rok mladší než jeho nejstarší dcera. Nelámal si hlavu ani tím, jak ji dcery, dosud nesmířené s matčinou smrtí, přijmou.

Pohříchu – jejich první setkání dopadlo katastrofálně. Stejně tak i všechna následující. A ani dnes – rok a půl po svatbě – nebyly vztahy mezi mladou macechou a slečnami de Borbolla o nic srdečnější.

Markýzovi bylo v době sňatku dvaadvacet a nějakou dobu si namlouval, že díky věkovému rozdílu snadno ovládne mladou a nezkušenou dívku. Zmýlil se. Céline mu od prvního okamžiku dávala najevo pohrdání a chlad. Před svatbou si představoval, jakou rozkoš mu mladá manželka poskytne, ale její neochota a odpor ho nakonec o všechny rozkoše připravily.

Velmi brzy pochopil, že si ji nezíská ani dary, ani milostnými výkony v loži manželském. Po prvních týdnech, kdy se mu pokoušela bránit a vzdorovat, nakonec rezignovala. Ale vítězství nedosáhl, Céline zůstala odtažitá a studená jako kámen. Nemohl se zbavit dojmu, že se na něho stále dívá svrchu. Každým gestem a pohledem mu dávala na vědomí, že ona je urozená, jemně vychovaná hraběcí dcera a on pouhý parvenu¹ z italského

1 Povýšenec, člověk, který se z nízkého postavení vyšvihne mezi příslušníky vyšší třídy – pozn. aut.

jihu. Sdílet s ní lože brzy přestalo být potěšením a stalo se pouhou vyčerpávající povinností.

Přesto se markýz nevzdal. Jednak nesnášel pohrdání, které mu dávala najevo, jednak si sliboval, že se od tak mladé a zdravé ženy dočká konečně syna a dědice. Čím silnější bylo její pohrdání a chlad, tím víc jí dával najevo svou převahu pána a vládce. Byla jeho manželkou, to znamenalo osobou zcela závislou na jeho vůli. Neměla nic než svou pýchu. Její majetek podle zákona patřil jemu a on jí to při každé příležitosti nezapomněl zdůraznit. Přestal ji zahrnovat dary a začal skoupě odměřovat každý frank na její garderobu. Nakonec to došlo tak daleko, že přestal vyplácet i starou komornou Marii, kterou si přivezla z poručníkovy domu. Čekal, že kvůli tomu služka svou paní opustí, což by znamenalo, že Céline zůstane v nepřátelském táboře zcela opuštěná, ale kupodivu se tak nestalo. Stará komorná setrvala při své velitelce i bez platu.

Célininu závislost si markýz pojistil také tím, že všechny její šperky – včetně rodinných – vzal pod svou ochranu. Manželce je vydával těsně před odchodem do společnosti a ihned po návratu mu je musela zase odevzdat.

Čekal, že ji všechna ta opatření zlomí, ale zatvrdila se ještě víc. V duchu se přesvědčoval, že se všechno změní k lepšímu, až mu dá dědice. Ze zkušenosti věděl, že většina žen po porodu zcela obrátí. I ty nejvíc vzdorující se upnou na dítě a se svým postavením se smíří.

Ale zklamala ho i v tomto bodě. Ani po více než ročním soužití se naděje na vytouženého dědice nedočkal. Přesto manželku s urputnou pravidelností navštěvoval v ložnici třikrát do týdne. Když už ne pro potěšení, tak alespoň proto, aby nezapomněla, kdo je jejím pánem.

Snad jediné, v čem Céline do puntíku splnila manželovo

očekávání, bylo její bezchybné chování ve společnosti. Vždycky působila dokonale. Měla vybrané způsoby a nikdy před cizími nedala najevo, jaké jsou ve skutečnosti jejich vztahy. Když zavěšená do jeho rámě vcházela do vznešených salonů, markýz s pýchou vnímal obdivné pohledy, které se na ni upíraly. To mu poskytovalo určité zadostiučinění. Jediné zadostiučinění, které mu manželství přineslo.

Markýz se tak zabral do vzpomínek, že na okamžik zapomněl i na přijíždějící vojáky. Ale nezapomněl na Céline. Tím spíš, že pohled jejích modrozelených očí zůstal chladný, zatímco ústa se zkřivila v drobném ironickém úsměšku, jako by četla jeho myšlenky.

Zamračil se. Budeš litovat, pomyslel si zlostně. Já ti už dlouho pro smích nezůstanu.

„Papá, můžu se podívat na vojáky?“ zaprosila Bernarda.

Nicoleta se k ní vzápětí přidala. „Můžeme, papá?“

Zlost jí dosud lomcovala, proto odsekl příkřeji než jindy: „Ne, zůstanete u stolu! Večeře ještě neskončila.“

Zatvářily se ublíženě a prateta Sofie, která zastávala funkci jejich společnice a vychovatelky, k němu prosebně vzhlédla.

„Možná byste přece jen mohl, drahý Giacomo...“

„Nic!“ Uťal jí řeč vpůli. „Vy se snažte, aby se Bernarda uměla chovat jako dáma, Nicoleta se nepudrovala jako poběhlice a Lori neměla obličej mastný jako děvečka u plotny. To je vaše poslání a taky jediná starost. Ale o tom, co svým dcerám dovolím nebo nedovolím, budu rozhodovat sám.“

Několika málo slovy se mu podařilo urazit všechny čtyři najednou.

U stolu zavládlo mrazivé, nepřátelské ticho.

„Dojezte večeři!“ poručil. „Na mě čekat nemusíte.“

Pět hlav se sklonilo k talířům.

„S výjimkou vás, madam,“ obrátil se k manželce. Jeho hlas zazněl ještě o něco popuzeněji než před chvílí.

„Vy půjdete se mnou!“

Céline, která jako jediná neprojevila o příjezd vojáků sebe-menší zájem, zvedla hlavu.

„Já? Z jakého důvodu?“

„Protože se to sluší. Přijíždí Francesco de la Roche, náš spole-
jenec, hrdina z bitvy u Krefeldu.“

„Nebyla tam náhodou naše armáda na hlavu poražená?“ ze-
ptala se Céline bez většího zájmu.

I tak nevinná otázka roznítla markýzův hněv.

„Porážka nesnižuje hrdinství jednotlivce,“ osopil se na ni a bouchl pěstí do stolu, aby svým slovům dodal větší váhu. „Ten mladík s nepatrnou hrstkou mužů vysekal z obklíčení samotného vrchního velitele. A vy, madam, jste ta poslední, která má právo někoho urážet. Poroučím vám, abyste se okamžitě zvedla a šla se mnou. Hned!“

Správně pochopila, že ho vyprovokoval její nezájem. Francesco de la Roche – hrdina od Krefeldu – v tom nehrál žádnou roli, to jen její manžel opět zatoužil ukázat jí svou převahu.

„Pospěšte si, madam!“ Markýzova popudlivost se stále stup-
ňovala.

Beze slova se zvedla, přes ramena přehodila lehký šál a vyšla z jídelny sledovaná výsměšnými pohledy nevlastních dcer.

Před chvílí je otec sice neodpustitelně urazil, ale to, jak zacházel s ní, jim okamžitě spravilo náladu. Nenáviděly ji jako mor. Odpor přizvilo i to, že se vůbec nenamáhala s nimi vyjít. Od samého začátku je důsledně ignorovala. Je pravda, že se k ní nechovaly zrovna přátelsky, ale soudily, že na to mají právo. Ony byly domácí, ona vetřelkyně, kterou jim otec vnutil. Bylo

tedy na ní, aby se je snažila získat. Ale okatě jimi pohrdala, a tak si nic jiného než jejich zášť nezasloužila.

Sotva za markýzem a Céline zapadly dveře, daly všechny čtyři (včetně pratety Sofie, neboť ta byla neochvějně na jejich straně) hlavy dohromady, aby důkladně probraly Célinino pokoření.

Když markýz vyšel na balkon, který při pohledu zdola vypadal jako kamenný lodní můstek trčící vysoko nad vnitřním nádvořím, brána se právě otvírala a oddíl vjížděl dovnitř. Nebyl to ale spořádaný a vyrovnaný útvar, jak hradní pán očekával, nýbrž houf v potrhaných a zakrvácených uniformách. Navíc si všiml, že na posledním koni jsou přivázaná dvě nehybná těla.

Jeho už tak špatná nálada poklesla k bodu mrazu.

„Co se stalo?“ houkl dolů.

Kapitán de la Roche jedoucí v čele průvodu zdvihl hlavu, sejmul klobouk a naznačil úklonu.

„Byli jsme přepadeni, Milosti.“

Céline nepřijemně překvapilo, že ta slova pronesl italsky. Očekávala, že velitel elitního přepadového oddílu bude Francouz.

Zase další Talián, pomyslela si trpce. Jako by jich tady už nebylo dost. Všichni stejně černí, upocení a páchnoucí česnekem. Proč se Jeho Veličenstvo musí obklopovat právě takovými exempláři. Jako by ve vojsku nebylo dost Francouzů.

Doufám jen, že s námi nebude sedávat u stolu, napadlo ji. Dalšího mlaskajícího a srkajícího stolovníka by už nesnesla. Vybavila si všechny obědy a večeře po boku manžela, který se ve společnosti snažil chovat důstojně, ale v kruhu rodiny si počínal, jako by vyrostl ve stáji. Jeho dcery, které výchova pratety Sofie nijak nezkultivovala, ho zdařile doháněly.

„Jak to, že jste byli přepadeni?“ zahulákal markýz a vytrhl tak manželku z nepříjemných myšlenek. „Jste elitní oddíl!“

„Byla jich velká přesila, Milosti. Zaútočili ze zálohy jako sprostí bandité. Přesto jsme nad nimi zvítězili.“

„To není omluva,“ zařval markýz. „Chci slyšet podrobné hlášení.“

Kapitán de la Roche se znovu lehce uklonil, ale z výšky nebylo možné rozeznat, jak se přitom tváří.

„Tak ho přece pozdravte,“ dloubl markýz do manželky, která se dosud držela stranou.

Na otevřeném balkoně foukalo, zahalila si proto do šálu nejen ramena, ale i hlavu. Její tvář se v hedvábných záhybech zcela ztrácela. Na manželovo drsné pobídnutí teď naznačila nepatrnou úklonu. Přesto ji kapitán de la Roche zachytil, zeširoka máchl kloboukem a uklonil se mnohem uctivěji než před okamžikem markýzovi.

Alespoň má nějaké vychování, pomyslela si. I když nás sotva vidí a zdola mu musíme připadat jako mravenci. Jak se mu asi zamlouvá tenhle směšný hraniční hrad, kterým se můj manžel chlubí, jako by jej zdědil po předcích? A přitom je jen něco jako kastelán. Hrad mu propůjčil král za věrné služby. Nejspíš za to, že mu dodal do postele nějakou ochotnou poběhlici. To jsou služby, které můj manžel prokazuje králi. Ta ostuda! Kdyby rodiče tušili, jak skončím...

Vzpomínka na rodiče ji jako obyčejně naplnila zoufalstvím. Nesmím tomu podléhat, umiňovala si. Přesto neodolala, aby pohledem nezměřila hloubku mezi kamenným balkonem a dlážděným nádvořím. Byla propastná a ji, nikoli poprvé, napadlo, že by to bylo nejsnadnější řešení. Ani by se nemusela moc nahýbat, zábradlí bylo poměrně nízké.

Couvla. Ne, tohle řešení nezvolí. Nejen proto, že je to smrtelný hřích, ale především proto, že její, i když teď zcela zoufalý a naničovatý život, má stále ještě naději na změnu. Až se vrátí Brian...

„Jdu dolů,“ houkl markýz na kapitána. „Chci si vaše vysvětlení poslechnout osobně.“

Chvilí se obávala, že ji vyzve, aby ho následovala na nádvoří mezi vojáky, ale naštěstí to neudělal. Byl žárlivý a nepřál si, aby ji okukovali sprostí knechti.

„Vy zůstanete tady a počkáte, dokud se nevrátím!“ přikázal.

Vzepřela se. „Ráda bych zpět do jídelny. Nepříjemně to tady fouká.“

„Vrátíte se až se mnou. Večerní vánek vám neuškodí.“

Byl to zcela nesmyslný příkaz, ale zařala zuby do rtu a vydržela mlčet. Hádat se s ním nemělo smysl. Odvrátila se a počkala, až odsupěl. Pak, aniž pohlédla dolů, opřela se o kamenné zábradlí a očima vyhledala modrou čáru hor na obzoru.

Z kamenného balkonu, umístěného ve dvou třetinách obytné věže, byl nejlepší výhled daleko do kraje. I když ona toužila dohlédnout ještě dál, neboť tím směrem, daleko za modrou siluetou hor, ležel její bývalý domov. Zvláště na začátku manželství sem často utíkala, plakala a snila o kouzlu, které by ji přeneslo zpátky.

Stávala tu celé hodiny, dokud se nevyplakala z pocitu pokoření a bezmocnosti. Teprve když jí došly slzy, vracela se zpátky, aby s kamennou tváří předstoupila před členy nové rodiny, kteří ji nenáviděli stejně silně, jako ona nenáviděla je.

Sem nahoru chodívala vzpomínat na šťastnější časy, kdy žila v přátelském ovzduší mezi milujícími lidmi. Tehdy si ani v nejčernějším snu nedokázala představit, co ji v budoucnu čeká.

KAPITOLA 2

Céline Adriana Francesca Antoinette Monneret de Tours přišla na svět před devatenácti lety poněkud předčasně. Její otec hrabě Olivier byl zklamaný, když mu ukázali neduživou droboučkou dívčinku, která mu navíc řádně zkomplikovala život. Nejenže očekával syna, ale navíc do porodu, jehož termín shodně stanovil rodinný lékař i zkušená porodní bába, chyběly skoro tři týdny. Protože radostnou událost očekávali až na konci měsíce, nebyl v těch dnech zámek oázou klidu, jak by se slušelo a patřilo, ale byl plný hostů. Právě totiž probíhala lovecká sezona, která toho roku vypadala velmi slibně. Už nějakou dobu se neváličilo, dezertéři a jiná sběh přestali plenit lesy, a tak se stavy kachen, kančího i vysoké začaly vracet k obvyklému počtu.

Na hraběnku přišly bolesti hned po prvním honebním dni. Stalo se tak uprostřed večere a mladá žena, zaskočená předčasnou událostí, se je pokoušela ještě nějakou dobu přemáhat. Ale nakonec byly tak silné, že je už nedokázala skrývat a musela se vzdálit do svých pokojů.

Hrabě si připadal trapně, neboť přes všechno utajování se novina velmi rychle rozkřikla. Rodit v zámku plném hostů se pokládalo za nevkusné, a on se proto právem zlobil jak na doktora, tak na porodní bábu, kteří ho špatným termínem vystavili posměchu.

Chvíli se zlobil i na manželku, ale zlost rychle vystřídala obava. Protože hraběnka s přiznáním bolestí tak dlouho otálela, doktor nestačil přijet včas. Dorazila jen porodní bába, která se už při prvním vyšetření rodičky začala tvářit vyplašeně.

„Neprobíhá to, jak by mělo,“ opakovala neustále. „Musíte okamžitě sehnat doktora!“

Nechal pro něj poslat vlastní kočár s nejrychlejším spřežením, ale doktor nebyl doma, a než se ho lokajům podařilo najít, dítě se narodilo.

Když porodní bába ukazovala holčičku otci, tvářila se stejně vyplašeně jako na začátku porodu.

„Je moc slabá, pane. Možná byste měl poslat pro kněze, aby ji ještě stačil pokřtít.“

V tom okamžiku už hraběti Olivierovi na nějakém utajování přestalo záležet. Místo radostné události se pod jeho střešou schylovalo k tragédii. Vypadalo to, že se neuduživá dcera nedožije ani rána, navíc se prudce zhoršil i stav matky.

Další rychlé spřežení vyrazilo na faru, aby přivezlo kněze. Farář přijel okamžitě. Děvčátko dostalo jméno Céline po zemřelé matce hraběte Oliviera. Za kmotru mu byla vybrána vzdálená sestřenka Adriana Lamouche-Fleury, která patřila k nejvznešenějším a nejváženějším hraběcím hostům.

Kněz stačil holčičku nejen pokřtít. Jelikož se zdálo, že má smrt na jazyku, udělil jí vzápětí i poslední pomazání.

Doktor dorazil ve chvíli, kdy se farář chystal dát poslední pomazání i rodičce. Mezi oběma muži došlo k rychlé a ostré výměně názorů, k níž zoufalý otec jen bezmocně přihlížel. Spor nakonec vyhrál doktor a všechny, kromě porodní báby a dvou služebných, vykázal z místnosti.

Komorník odvedl faráře zadním schodištěm do knihovny a dbal na to, aby cestou nepotkali nikoho z hostů. Společnost

bavící se v salonech prvního patra neměla ani tušení, jaké drama se v pokojích nad nimi odehrává.

Farář skálopevně přesvědčený o tom, že posledního pomazání bude ještě zapotřebí, odmítl obcerstvení a začal se za paní i dceru modlit.

Služebné odnesly pečlivě zabalené dítě zatím do kuchyně, kde se kvůli velkému množství hostů neustále vařilo na všech plotnách i ohništích. Panovalo tam proto (alespoň podle slov kuchařů) vedro jako v pekle. Právě teplo bylo nesmírně důležité, doktor zdůraznil, že u tak malého dítěte na něm závisí přežití.

„Bezpodmínečně ji musíte udržet v teple!“ opakoval a všichni to předávali dál jako zaklínadlo.

Kuchyň byla nejlepší volbou alespoň do chvíle, než se krbem vytopí malá šatna přilehlá k ložnici rodičky, kde se teplo dalo udržet snadněji než v kterémkoli jiném pokoji panstva.

Nešťastný otec osaměl přede dveřmi ložnice. Sžírán úzkostí naslouchal tlumeným hlasům a občasným bolestným výkřikům nesoucím se zevnitř a děsil se okamžiku, kdy mu přijdou oznámit manželčinu smrt.

Když uplynula nejhorší půlhodina jeho života, zaslechl z ložnice zvuky připomínající dětský pláč. Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že dcerku služebné přece odnesly, a ty kvílivé zvuky tudíž nemůže vydávat ona. Překonal touhu vniknout dovnitř a vydržel dalších nekonečných pět minut, než se dveře otevřely a na prahu se objevil doktor se spokojeným úsměvem ve tváři.

„Pane hrabě, máte syna.“

„Syna?“ opakoval hrabě nechápavě.

„Přesně tak. Narodil se vám syn.“

„A... manželka?“

Doktor pokýval hlavou. „Žije. Porod byl velmi komplikovaný, ale je mladá a silná. Má velkou naději, že přežije. Jenom...“

„Jenom co?“ nechápal hrabě.

„Jenom už nikdy nebude mít další děti. Budete se muset spojit s těmi dvěma.“

„Nikdy?“ opakoval hrabě, jako by nerozuměl významu oněch slov.

„Nikdy,“ potvrdil doktor. „Ale přesto si myslím, že vám Bůh požehnal. Máte syna a dceru a vaše choť přežila velmi těžký porod. Zním jen málo případů, kdy narození takhle velkých dvojčat neskončilo smrtí rodičky i dětí.“

„Říkáte – velkých dvojčat?“ opakoval hrabě dosud ohlušený informacemi. „Můj syn je tedy větší a silnější než dcera?“

„Ne, je o něco menší, ale podle mého soudu vypadá zdravě. Obě děti budou potřebovat důkladnou péči, celých šest týdnů je budete muset držet ve velkém teple a první rok života nesmějí opustit pokoje, protože čerstvé povětrí by je zabilo. Taky jim budete muset obstarat dvě pořádné kojné. Ne jednu pro oba, skutečně dvě. Pokud si přejete, můžu vám spolehlivé ženy doporučit.“

„Ano, samozřejmě,“ odpověděl hrabě mechanicky, a protože k němu v té chvíli opět dolehl dětský pláč, odstrčil doktora stranou a vešel do ložnice, kde služebné rychle převlékaly postel do čistého.

„Můžete ho vzít do náruče,“ řekl doktor, který vstoupil hned za ním. „Nebojte se, je zdravý a vzdor okolnostem i silný.“

Hrabě váhavě vztáhl ruce a porodní bába mu do nich vložila již oblečené a zavinuté dítě.

„Tomu říkáte silný?“ zeptal se polohlasem, protože nechtěl probudit rodičku, která právě vyčerpáním usnula. „Můžu odpřisáhnout, že jsem nikdy v životě neviděl nic tak malého.“

„Všechno dohoní,“ ujišťoval ho doktor. „Stejně jako jeho sestra. S dobrými kojnými určitě. Hned pro ně nechám poslat.“

Tentokrát ze zámku nevyjel kočár, ale bryčka, se kterou správce jezdíval na trhy.

„Do hodiny tu bude první kojná a do večera druhá,“ sliboval doktor.

Hrabě po odchodu z manželčiny ložnice nezamířil do salonů v prvním patře, ale do knihovny.

Farář modlící se růženec zvedl hlavu a vstal.

„Už přišel čas?“ zeptal se.

Hrabě k němu náhle pocítil silnou nechut', protože se mu zdálo, že v jeho tváři zahlédl něco jako zadostiučinění. Černý havran čekající na smrt.

„Ano, už je čas,“ potvrdil a poprvé se za posledních šest hodin usmál. „Ale ne na poslední pomazání. Chci, abyste mi pokřtil syna!“

Céline během dětství a dospívání slyšela tu historku mnohokrát. S různými obměnami si ji vyprávělo služebnictvo, vychovatelky, přetřásala se i v hloučku matčiných přítelkyň. Vlastně pokaždé, když se ona a Brian objevili někde spolu. Předčasné narození neduživých dvojčat, která přežila jen zázrakem. Dvojčat, která si byla tak podobná, že to až vyráželo dech. Dokud oba nosili dětské šatičky – než Brian dostal v pěti letech první chlapecké kalhotky – byli zcela k nerozeznání. O něco později se s oblibou vydávali jeden za druhého, dokud tomu matka někdy v deseti letech neučinila přítrž.

„Měli byste ve svém věku už chápat, že dívka v mužských šatech působí nemravně a mladík v ženských šatech trapně. A není to ani legrační, jak si asi oba myslíte. Je načase, aby se vaše cesty rozdělily. Brian musí dostat výchovu hodnou urozeného muže, který se jednou bude ucházet o královskou službu. A Céline se bude připravovat na to, aby obstála ve společnosti a dobře se vdala.“

Odmítali to pochopit. Lnuli k sobě mnohem víc než jiní

sourozenci, a dokonce měli jakýsi šestý smysl, jímž se i na dálku dokázali vcítit jeden do druhého. To mezi silně pověřčivým služebnictvem vyvolávalo znepokojení, které se stalo živnou půdou pro spoustu zbytečných a občas i nebezpečných řečí. I v této době existovali lidé, kteří ve všem, co bylo nad jejich chápání, viděli čáry a nelenili své podezření oznámit na příslušných církevních místech.

O Brianovi a Céline se tradovala historka, která neustálým omíláním košatila, až se změnila v jakousi mystickou záležitost. Když bylo sourozencům asi třináct, navštívili v létě příbuzné v Azincourtu, kde se přidali k větší společnosti. Hned druhý den si dívky vyjely v otevřeném kočáru k vodopádům a chlapci vyrazili na lov. Asi dvacet minut poté, co skupina mladíků odjela, začala být Céline neklidná.

Služebnictvo chystalo svačinu v přírodě, dívky se už usadily do trávy, když vtom Céline vyskočila a prohlásila, že musí za Brianem. Přes protesty ostatních přinutila kočího znovu zapřáhnout a vedla ho lesní cestou kamsi mezi skály. K Céline se ze zvědavosti přidaly další dvě dívky, které pak mohly podat o celé příhodě podrobnou zprávu.

Céline byla stále neklidnější, pobízela kočího k rychlejší jízdě a neustále opakovala, že Brianovi jde o život. Marně se jí dívky snažily vysvětlit, že je to nesmysl, vždyť před několika okamžiky byl ještě s nimi a pak odjel v houfu ostatních. Co by se mu za takovou chvílku mohlo stát.

Když se cesta zúžila natolik, že dál už se jet nedalo, přiměla Céline kočího sesednout a běžela rovnou do jakési soutěsky. Kočí, provázený zvědavými slečnami, ji neochotně následoval. Jaké bylo jejich překvapení, když už po několika krocích zaslechli volání o pomoc. Vzápětí našli Briana držícího se z posledních sil kořenů vyvrácené borovice rostoucí na samém okraji

hluboké průrvy. Přijít o pár okamžiků později, spadl by dolů a nejspíš zahynul.

Kočí ho na opasku vytáhl nahoru a Brian se zhroutil sestře do náruče.

„Už jsem si myslel, že to nestihneš,“ řekl, když popadl dech. „Nebo že mě vůbec neuslyšíš.“

„Slyšela jsem tě.“

Těch několik vět vyvolalo mnoho dohadů, některé osoby dokonce přísahaly, že jde o černou magii. Jedna z chův prohlášovala, že k takovému duševnímu propojení dochází, jen když se děti narodí předčasně. Pomocná kuchařka šla ještě dál. Tvrdila, že tak nepřirozené věci se stávají, když matka nebo někdo blízký spálí pupeční šňůru dvojčat a popel zakope za úplňku o půlnoci na šibeničním vrchu nebo na hrobě nekřtěňátka.

Našlo se dost pověřivých bláznů či fanatiků, kteří takovému nesmyslu věřili a následně pátrali, kdo z rodiny si tak zavržením hodným způsobem zahrával s peklem. I proto si Céline a Brian dali v budoucnu pozor a své duševní propojení před ostatními tajili. Kuchařka tvrdila, že všechna nepřirozenost zmizí, až začnou dospívat, a sourozenci nechali okolí při tom, že měla pravdu. Ale schopnost vnímat pocity druhého nezmizela, ani když si Brian jako páže odjel vysloužit ostruhy ke dvoru, ani mnohem později, když v královských službách cestoval po celé zemi a do rodného kraje se dostal jen zřídka.

Céline vždycky poznala, když se ocitl v nebezpečí. To, že byl raněn v souboji, věděla o dva dny dřív, než dorazil posel s dopisem. Stejně tak prožívala úzkost, když se za války bratrův pluk dostal do nepřátelského obklíčení.

Zhruba dva roky před Brianovým odjezdem ke dvoru udělala matka radikální krok a nerozlučná dvojčata s konečnou platností od sebe oddělila. Začalo to tím, že už neměli stejnou výuku jako